

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: nezl. **T.L.D.** , nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem ...
zastoupena zákonnou zástupkyní T.N.N., nar. ..., bytem ...
právně zastoupena Mgr. Naděou Smetanovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, ul. 28. října 1001/3

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, Náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2017, čj. MV-106151-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 10. 2017, čj. MV-106151-4/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 6. 2017, čj. OAM-2107-11/ZR-2016, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 10 800 Kč k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Nadi Smetanové do jednoho měsíce od právní moci

tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyni byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a podle § 77 odst. 3 téhož zákona byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí [= rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 6. 2017, čj. OAM-2107-11/ZR-2016 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 10. 2017, čj. MV-106151-4/SO-2017 (dále též „napadené rozhodnutí“)].

II. Žaloba

2. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, když správní orgány zcela opomněly skutečnost, že žalobkyně je nezletilým dítětem plně odkázaným na péči svých rodičů. Žalobkyně bude muset ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí opustit území České republiky. V dané situaci nemá žádnou zákonnou možnost požádat o povolení k pobytu na území České republiky. Žádost o povolení k pobytu může podat pouze na Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Tento zastupitelský úřad však nápor žádostí dlouhodobě kapacitně nezvládá a je tak zcela důvodné se domnívat, že žalobkyni podání žádosti v řádu minimálně několika měsíců nebude umožněno. Pokud by se žalobkyni žádost podařilo, musela by do vydání povolení k pobytu setrvávat na území Vietnamu. Z faktického hlediska je tak její návrat na území České republiky v řádu minimálně několika měsíců, možno až roků, nerealizovatelný.
3. Návrat žalobkyně v přiměřené době ke zbytku rodiny na území České republiky je zcela nejistý. V případě vycestování žalobkyně z území České republiky zákonitě dojde ke zpretrhání jejích rodinných vazeb s rodiči a sestrami, kteří na území pobývají na základě povolení k trvalému pobytu a mají tu vytvořeno rodinné, soukromé i profesní zázemí. Vycestování nezletilé žalobkyně z území je s ohledem na její věk a rodinné zázemí zcela vyloučeno.
4. Žalobkyně přicestovala zpět na území České republiky před více než 2 lety, za tuto dobu opětovně životu v České republice přivykla, plní zde povinnou školní docházku a zejména došlo k dalšímu utužení rodiny. Jak žalobkyně, tak ani její zákonní zástupci si nepřejí, aby opětovně došlo k jejich rozdělení. Ve škole má žalobkyně kamarády, a tak i její společenský život je spjat právě s Českou republikou. Žalobkyně ani její zákonní zástupci si nedovedou představit, jakým způsobem by mohla nezletilá žalobkyně v zemi původu žít. Prarodiče žalobkyně zestárli, mají zdravotní potíže, a tak by péči o žalobkyni nést nemohli. Nelze opomíjet ani psychický stav žalobkyně; její vycestování z území by představovalo obrovskou životní změnu, která by s sebou nesla stres a smutek. Je nehumánní, aby nezletilé dítě, aniž by za svou aktuální pobytovou situaci neslo jakoukoliv odpovědnost, bylo pouze z formálních důvodů vystaveno situaci, kdy opět bude bez rodičů, sourozenců, v nové škole a bez kamarádů.
5. Žalobkyně v té souvislosti odkázala na některá ustanovení Úmluvy o právech dítěte, a to na úvodní ustanovení a na ustanovení čl. 3 bodu 1, čl. 8, čl. 9 a čl. 10 bodu 1. Napadené

rozhodnutí je dle žalobkyně též v rozporu také s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť zrušení povolení k trvalému pobytu není v případě žalobkyně odůvodněno národní bezpečností, hospodářským blahobytem země, předcházením nepokojů a zločinnosti, ochranou zdraví, morálky ani práv a svobod jiných.

6. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalované, že napadené rozhodnutí je v intencích § 2 odst. 4 správního řádu přiměřené a v souladu s veřejným zájmem. Ve veřejném zájmu nikterak nemůže být vyvolání stavu, kdy nezletilé dítě je odděleno od své rodiny, a to pouze proto, že před více než 5 lety žilo po dobu delší 12 měsíců mimo území České republiky.
7. Stejně tak žalobkyně nesouhlasila se závěrem správních orgánů, které povinnou školní docházku posoudily jako nedůvodnou ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za použití § 64 téhož zákona vykládajícího pojem „studium“.
8. Napadené rozhodnutí je tudíž nezákonné, protože je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a dále je nepřezkoumatelné, protože v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumávala z hlediska veřejného zájmu a jeho rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná se vyjádřila k žalobě v podání ze dne 9. 1. 2018. Trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odkázala na část III. napadeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k námitkám žalobkyně dostatečně podrobně vyjádřila.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
11. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
12. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
13. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, *Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*
15. Žalobkyninými rodiči jsou pan X.T.D. (nar. ...) a paní T.N.N. (nar. ...). Žalobkyně má dvě nezletilé sestry. Všichni jsou státními příslušníky Vietnamské socialistické republiky.
16. V prvoinstančním rozhodnutí Ministerstvo vnitra uvedlo, že žalobkyně se prokazatelně zdržovala mimo území států Evropské unie déle než 12 měsíců, konkrétně v době minimálně ode dne 7. 7. 2010, kdy z České republiky odcestovala do Vietnamu, až do jejího návratu dne 6. 11. 2015 zpět do České republiky (spolu s otcem). Minimálně v době od 7. 7. 2010 do 6. 11. 2015 se žalobkyně zdržovala v domovském státu spolu s otcem. Vzhledem ke skutečnosti, kdy žalobkynin otec uvedl, že dcera musela zůstat po uvedené době ve Vietnamu z důvodu nemoci jeho matky a manželky, zabýval se správní orgán otázkou, zda žalobkynin otec předložil takové přesvědčivé důkazy, aby její nepřítomnost

na území České republiky byla odůvodněna závažnými důvody a tyto důvody pak mohly být vztaženy i na samotnou žalobkyni. Na základě posouzení předložených dokladů došel správní orgán k tomu, že žalobkynin otec sice doložil, že se jeho matka léčila ve Vietnamu (od 1. 5. 2012 do 16. 12. 2014), avšak neprokázal nutnost jeho péče o nemocnou. Obdobné prvoinstanční správní orgán konstatoval ve vztahu k manželce žalobkynina otce, tedy k žalobkynině matce. Dále, z otisků přechodových razítek ve starém cestovním dokladu žalobkyně bylo prokázáno, že se žalobkyně zdržovala na území Vietnamu již od data 8. 7. 2010, tedy téměř dva roky před tím, než započaly tvrzené zdravotní problémy babičky a matky žalobkyně, přičemž hlavním důvodem jejího pobytu ve Vietnamu bylo zahájení povinné školní docházky v roce 2011, resp. 2012, přičemž povinnou školní docházku rovněž nelze podřadit pod závažné důvody uvedené v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V závěru rozhodnutí Ministerstvo vnitra konstatovalo, že se nedomnívá, že by jeho rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu pro žalobkyni došlo k rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť tento článek neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si či přenášet si jejich rodinný život na území daného státu dle jejich momentální situace a potřeb.

17. Žalobkyně se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolala. Akcentovala, že řízení stran všech členů rodiny měla být vedena v rámci jednoho společného řízení ve smyslu § 140 odst. 1 správního řádu, protože v předmětné době byla žalobkyně plně odkázána na péči svých rodičů a o místě svého pobytu nemohla autonomně rozhodovat. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že nepřítomnost jednotlivých členů rodiny mimo území států Evropské unie po dobu delší než 12 měsíců nebyla způsobena závažnými důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně rovněž nesouhlasila se závěrem Ministerstva, že na plnění povinné školní docházky nelze nahlížet jako na závažný důvod nepřítomnosti na území států Evropské unie; plnění povinné školní docházky nezletilých osob je rozhodně důvodem závažnějším než plnění studijních povinností studentů, kteří studují dobrovolně.
18. Žalovaná v napadeném rozhodnutí mj. uvedla, že v prvoinstančním řízení bylo zjištěno, že rodiče odvolatelky pobývali mimo území států EU nepřetržitě, a to matka v době od 23. 4. 2012 do 18. 5. 2016 a otec od 28. 3. 2013 do 6. 11. 2015. Stran délky doby nepřítomnosti žalobkyně na území žalovaná konstatovala, je třeba vycházet jak z doložených lékařských zpráv, tak z výpovědí jejích rodičů, na jejichž základě dospěla žalovaná k určení období, po jejichž dobu svědčí rodičům omluvitelné závažné důvody jejich nepřetržité nepřítomnosti na území EU. V podrobnostech bylo odkázáno na rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2017, čj. MV-106155-4/SO-2017 (ve věci žalobkyniny matky), resp. ze dne 26. 10. 2017, čj. MV-106157-4/SO-2017 (ve věci žalobkynina otce). V případě matky dospěla žalovaná k závěru, že její nepřetržitá nepřítomnost je ze závažných zdravotních důvodů omluvitelná od srpna 2012 do prosince 2014. Tato doba však musí být důkazy prokázána. V případě otce dospěla žalovaná k závěru, že jeho nepřetržitá nepřítomnost je ze závažných zdravotních důvodů omluvitelná od 28. 3. 2013 do prosince 2014. Tato doba však musí být důkazy prokázána. Žalobkyně pobývala mimo území států EU nepřetržitě po dobu od 8. 7. 2010 do 6. 11. 2015, je proto možné v její prospěch přihlédnout k počátku omluvitelné nepřítomnosti u matky od srpna 2012 a ke konci tohoto období u obou rodičů v prosinci 2014. V tomto období žalovaná považovala žalobkyninu nepřítomnost na území EU za omluvitelnou ze závažných zdravotních důvodů jejich nejbližších příbuzných. Za závažný důvod její nepřítomnosti na území EU lze shledat i její zájem dokončit školní docházku v

zemi původu, kde v závislosti na péči pobývala se svými rodiči, tj. do května 2015. Také trvání, respektive skončení školního roku je třeba důkazně prokázat. Od června 2015 do 6. 11. 2015 sice žalobkyni omluvitelné závažné důvody nesvědčí, nejedná se však o dobu delší 12 měsíců, nemá proto pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu význam. Jinak je tomu v období od 8. 7. 2010 do července 2012, které činí více než 12 měsíců, respektive 2 roky, v němž nebyl v předcházejícím správním řízení zjištěn žádný závažný důvod žalobkyniny nepřítomnosti na území EU. Za dané situace žalovaná dospěla k závěru, že jsou zde právní důvody ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dány v souladu s § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Námitka poukazující na možnost spojení správních řízení do řízení společného nemá pro přijaté řešení žádný věcný význam. Důvod omluvitelné nepřítomnosti na území EU je u všech členů rodiny sice shodný, jejich doba pobytu mimo území EU je však odlišná.

19. Uvedená rekapitulace je oporou pro závěr, že odvolací správní orgán změnil (snížil) délku doby žalobkynina nepřetržitého pobytu mimo území států Evropské unie delšího než 12 měsíců, která nebyla odůvodněna stanovenými závažnými důvody, z období od 8. 7. 2010 do 6. 11. 2015, ke kterému došel prvoinstanční správní orgán, jen na období od 8. 7. 2010 do července 2012.
20. Žalobkyně považovala za závažný důvod své nepřítomnosti na území států EU povinnou školní docházku, kterou plnila v zemi původu.
21. Soud se ztotožňuje s žalovanou v tom, že základní vzdělávání žalobkyně v zemi původu nelze podřadit pod liberační důvod (= studium) ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle § 64 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona *se studiem pro účely tohoto zákona rozumí střední vzdělávání a vyšší odborné vzdělávání v oborech vzdělání ve střední škole, konzervatoři nebo vyšší odborné škole, zapsané do rejstříku škol a školských zařízení, a studium v akreditovaných studijních programech na vysoké škole*. Byť se toto ustanovení vztahuje především k žádostem o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky, nelze přehlédnout, že se v tomto ustanovení definuje studium pro celé znění zákona o pobytu cizinců. Tedy i studium, které je jako jeden z liberačních důvodů uvedený v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, je nutno vykládat ve smyslu definice studia obsažené právě v § 64 odst. 1 téhož zákona. Na žalobkyni, coby držitelku povolení k trvalému pobytu, se vztahovala zákonná povinnost podle § 36 odst. 2 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů, plnit základní školní docházku v České republice, naopak povinnost absolvovat základní školní docházku ve Vietnamu z právního řádu nevyplývá.
22. Žalobkyně dále vytýkala žalované, že rozhodnutí Ministerstva nepřezkoumávala z hlediska veřejného zájmu a jeho rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
23. K tomu zdejší soud uvádí, že v březnu 2018 Nejvyšší správní soud doplnil závěry obsažené v jeho rozsudku ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, takto: „*Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu*

každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“ (viz rozsudek ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017-29).

24. V návaznosti na to vyjádřil kasační soud v rozsudcích ze dne 10. 5. 2018, čj. 6 Azs 201/2016-46, a ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 47/2016-57, tento názor: *„Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy, takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení platnosti povolení trvalého pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru nic nemění ani nový odstavec 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, který byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017.“.*
25. V uvedených rozsudcích je dále prezentováno toto: *„Podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte by primárním hlediskem při jakékoli činnosti orgánů veřejné moci týkající se dětí měl být nejlepší zájem dítěte a tuto důležitou zásadu integroval Evropský soud pro lidská práva také do své judikatury k čl. 8 Úmluvy, jak vyplývá např. z rozsudku velkého senátu ze dne 6. července 2010, Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku, stížnost č. 41615/07, bod 135. Zásada nejlepšího zájmu dítěte neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy, nicméně správní orgány i soudy smluvních stran musí přiznat tomuto zájmu rozhodující význam. Při určení nejlepšího zájmu dítěte smluvní strany požívají určitý prostor pro uvážení, které ovšem podléhá přezkoumání ze strany Evropského soudu pro lidská práva. Rozpor s čl. 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí neobsahují dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů, včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy (viz např. rozsudek ESLP ze dne 8. listopadu 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, zejména body 46-47 a prejudikatura ESLP tam citovaná).“.*
26. Spojení různých řízení ve smyslu § 140 odst. 1 správního řádu záleží na zvážení správního orgánu (arg.: *Správní orgán může ...*). Správnímu orgánu zpravidla nelze vytýkat, že nedošel k tomu, že spojení řízení by bylo skutečně přínosné, a to jak pro správní orgán, který věc či věci projednává, tak pro účastníky řízení. V právě projednávané a rozhodované věci je ovšem nutno trvat na tom, že žalobkynin případ musí být posouzen komplexně a v patřičných souvislostech. Žalovaná deklaruje, že žalobkyně je na důvody nepřítomnosti rodičů na území EU vázána svou nezletilostí a odpovědností rodičů vůči ní. Současně žalovaná, oproti prvoinstančnímu správnímu orgánu, podstatně přehodnotila omluvitelnost důvodů nepřítomnosti žalobkyniných rodičů na území EU. Z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, jak konkrétně žalovaná naložila s rozhodnutími Ministerstva vnitra o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyniných rodičů.
27. Podle žaloby, rodiče a sestry žalobkyně mají na území vytvořeno rodinné, soukromé i profesní zázemí, přičemž žalobkyně, coby nezletilé dítě, má být pouze z formálních důvodů vystavena situaci, kdy opět bude bez rodičů, sourozenců, v nové škole a bez kamarádů. Ve vyjádření k žalobě nechala žalovaná tato tvrzení zcela bez povšimnutí. V napadeném rozhodnutí se konstatuje, že rozhodnutí Ministerstva vnitra je v souladu s veřejným zájmem, aby povolení k trvalému pobytu nezůstávalo v platnosti těm

cizincům, kteří podmínky pro trvání jeho platnosti nesplňují, odpovídá okolnostem daného případu a neliší se od skutkově shodných nebo podobných případů. Žalovaná (ani Ministerstvo) se však nevypořádala s otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska nejlepšího zájmu žalobkyně jako nezletilého dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte, resp. nezabývala se otázkou, zda je v nejlepším zájmu žalobkyně (nezletilého dítěte) zůstat s rodinou, respektive s těmi členy rodiny, jimž nebyla platnost povolení k trvalému pobytu zrušena či na území České republiky pobývají na základě jiného právního titulu. A pokud by tomu tak bylo, zda mohl nad tímto zájmem převážet nějaký konkurující veřejný zájem. Přitom by mělo být vzato v úvahu i to, že ve věci zrušení platnosti žalobkynina povolení k trvalému pobytu bylo rozhodováno zhruba po pěti letech od konce doby, která byla v případě žalobkyně shledána žalovanou jako neodůvodněná pro závažné důvody svědčící pro nepřetržité pobývání cizince mimo území států Evropské unie po dobu delší než 12 měsíců. Správní orgány tak zatížily řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

V. Rozhodnutí soudu

28. Jelikož byla žaloba důvodná, soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované. Současně podle § 78 odst. 3 s. ř. s. soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které napadenému rozhodnutí předcházelo, přičemž znak „podle okolností“ spatřuje soud v tom, že vytčenou vadu řízení nelze bez ztráty instance odstranit pouze aktivitou odvolacího správního orgánu.
29. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

30. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalované, která ve věci úspěch neměla, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **10 800 Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši **3 000 Kč** a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši **1 000 Kč**, z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši ($3\,100 \times 2 = 6\,200$ Kč) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ($300 \times 2 = 600$ Kč). Za úkony právní služby se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 26. února 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu